

Viva la Vegelution*March 30, 2022**By Samuel Edwards***Нехай буде Овочелюція***translated by Mishchenko K.*

This morning, I lost a tooth while biting into a carrot. I opened my jaw to find the carrot clinging to my tooth for dear life. The carrot was hard and crunchy, just the way I like them, but the stupid vegetable cost me an incisor.

Сьогодні вранці я залишився без одного зуба, коли гриз морквину. Я відкрив рот і виявив, що мій зуб щільно застряг у цьому дурнуватою овочі. Морква була тверда й хрустка – якраз як я люблю. Та ця насолода коштувала мені переднього зуба.

This afternoon, I tripped on some peas. I didn't notice the splattering of squishy marbles across the kitchen floor. My foot went flying, and the only thing that saved me was my hand reaching out and grabbing the counter. I stared incredulously at the green minefield laid out before me, and my stare turned into a suspicious glare. Those peas had been in a pod, tucked away in the fridge. I was certain.

Сьогодні вдень я спіткнувся на горошинах. Я не помітив м'яких маленьких кульок розкиданих на підлозі в кухні. Моя нога підлетіла догори, і не впав я тільки тому, що якимось дивом встиг захопитись за стійку. Я з подивом дивився на зелене мінне поле переді мною, і мій погляд сповнився підозрілим відблиском. Цей горошок лежав у ящикку в холодильнику. Я був впевнений.

Tonight, I almost choked to death on a zucchini. The whole restaurant turned to stare as I fell off my seat, clutching my throat and wheezing. I could feel the zucchini stuck in my esophagus, stubborn and cruel, two little viridescent arms spread out and keeping it wedged in place. A waiter performed the Heimlich maneuver. He thrust upwards with his fists, and a little piece of green mush flew out of my mouth in a spectacular arc to land a few feet away. How embarrassing. Almost taken out by an overgrown cucumber.

Сьогодні ввечері я ледь не вдавився кабачком. Всі у ресторані обернулись спостерігаючи за тим, як я звалився зі стільця та задихаючись схопився за горло. Я відчував, як цей кабачок вперто й жорстоко тиснув мені на стравохід, нерухомо застрягши у ньому. Офіціант виконав маневр Геймліха. Він зробив поштовх догори натиснувши мені на живіт і шматочок зеленої жижи вилетів з мого рота по вражаючій траєкторії, впавши за кілька метрів. Який сором. Мене ледь не вбив якийсь огірок-переросток.

When I staggered to bed, exhausted from the day's adventures, I found onion shavings all over my pillow. My eyes watered, and my nose burnt, and I fled my own bedroom howling like a scalded dog.

Коли я, похитуючись дістався до ліжка, виснажений усіма пригодами дня, я виявив на своїй подушці шматки цибулі. Мої очі засльозилися, ніс почав щіпати, і я втік із власної спальні, виючи, як той ошпарений собака.

That proved it, once and for all. The vegetables were out to get me.

І тоді я збагнув це як ніколи: овочі хочуть дістати мене.

I told my best friend about the vegetable uprising. "That isn't normal, pal," he said. "You need to see a doctor."

Я розповів своєму найкращому другові про повстання овочів. «Це ненормально, друже», — сказав він. «Тобі треба звернутися до лікаря».

I went to see a doctor, and he told me, "You need to get your head looked at, fella."

Я пішов до лікаря, і він сказав мені: «Тобі треба до психіатра, хлопче».

I went to see a psychiatrist, and she said, "I should start charging more."

Я пішов на прийом до психіатра, і все, що вона сказала: «Мені слід підвищити тарифи».

Bereft of ideas and feeling alone, I returned to the safety blanket of my mother's house.

Позбавлений ідей та почуваючись самотньо, я повернувся під надійну ковдру будинку моєї матері.

“First a tough carrot and runaway peas, then a stubborn zucchini. I think the vegetables have it in for me,” I told her, not meeting her gaze.	«Спочатку тверда морква та горошинки-утікачі, потім упертий кабачок. Мені здається, що овочі це все спеціально роблять», — сказав я їй, опустивши погляд.
“Well, of course they do, dear.” She shrugged. “I’ve warned you.”	«Ну звісно. Так і є, любий.» - знизала вона плечима. - «Я тебе попереджала».
“You said veggies were good for me. You made me eat them first, even if I didn’t like them.”	«Ти казала, що овочі корисні й змушувала мене спочатку з’їсти їх, навіть якщо вони мені не подобаються».
“No, you’re misremembering.” She patted my arm. “I told you to eat them first because they don’t like you.”	«Ні, ти не так пам’ятаєш». - Вона плеснула мене по руці. - «Я казала тобі спочатку з’їсти їх, тому що <i>ти</i> їм не подобаєшся».
I got home and bundled up all the produce into a black bin bag. Was I forgetting something? The sandwich I had purchased from the shop the day before, shrink-wrapped and tucked away behind the carton of milk. How sneaky. A BLT, or Bacon-Lettuce-Tomato, to forego the abbreviation. It wasn’t worth the risk. Into the black abyss the sandwich went.	Я повернувся додому і зібрав усі продукти в чорний мішок для сміття. Я щось забув? Бутерброд, який я купив у магазині напередодні. Загорнутий у целофанову упаковку він непомітно примостився за коробкою з молоком. Як підступно. БЛТ, або бекон-латук-томат, якщо розшифрувати. Він не вартий ризику. Полетів бутерброд у чорну безодню.
After tying up the bin bag, I dragged it to the compost heap at the end of the garden and buried the bundle deep within its contents. Satisfied the ordeal was behind me, I returned inside and went to bed. There would be no Vegetable Revolution in this house.	Зав’язавши на вузол, я потягнув мішок в кінець саду до компостної ями, в якій глибоко закопав його. Задоволений, що випробування позаду, я повернувся всередину і пішов спати. Більше не буде Овочевої Революції у цьому будинку.
In the middle of the night, the sound of shuffling and creeping of the decaying masses jolted me awake. The image of limbs breaking through the compost came to me clear as day — arms of potato and fingers of celery clawing through the dirt, reaching out against the moonlit night, dragging their rotting corpses up from the ground and into the house.	Посеред ночі я різко прокинувся від звуку пошарпування погнилої повзаючої маси. Образ кінцівок, що пробивались крізь компост був для мене яснішим за день: руки картоплі й пальці селери, які тягнулись до нічного неба продираючись крізь землю, витягли свої погнилі трупи з-під землі й поповзли у будинок.
I leapt from the bed and tipped the wardrobe over to barricade myself inside. I could hear the moans of terror and stumbling of angry vegetables. The <i>plop-plop-plop</i> as they ascended the stairs. And then —	Я схопився з ліжка й перекинув шафу, щоб підперти нею двері. Я чув моторошні стогони й чалапання розлючених овочів, які піднялись сходами. <i>Чалап-чалап-чалап..</i> А потім...
Scratching. Tiny fingers against the door. Clawing to get in, crying out with a singular purpose. The door pulsated like a heartbeat.	Дряпання. Крихітні пальчики, що скреблись у двері. Скреблись та волали з однією метою — увійти. Двері, наче відбивали ритм серцебиття.
Adrenaline flooded my veins. I rooted myself to the floor and pushed my back against the door as hard as I could as the decomposed assailants on the other side slammed against the wood.	Адреналін в моїй крові зашкалював. Я припав до підлоги й притиснувся спиною до дверей якомога сильніше, поки погнилі нападники з іншого боку билися об деревину.
Again. And again. And —	Знову. І знову. І...

Silence. Merciful silence.	Тиша. Благодатна тиша.
Morning came. A slither of golden light peered in from the window, shining right where I was sitting. Bathed in gold, I had won first prize. Beat out the competition. Well done. When I eventually plucked up the courage to check to see what I had won, I dragged the wardrobe away from the door and investigated. Nothing was to be found. No signs of forced entry and no claw marks on the door.	Настав ранок. З вікна прослизнуло всередину золоте саяво, яке огорнуло місце, де я сидів. Я весь у позолоті, тому що отримав перше місце. Я обійшов всіх супротивників. Прекрасно. Коли я врешті набрався сміливості перевірити плоди своєї перемоги, я відтягнув шафу, відчинив двері й почав оглядатись. Та нічого не знайшов. Жодних ознак насильницького проникнення та слідів від пазурів на дверях.
Except. If you looked closely, and followed the smell of cabbage and onion, you might find a trace of lettuce leaf in the corner, or the root of a carrot trapped in the seams of the stairs.	Хоча... Якщо уважніше придивитися й піти на запах капусти й цибулі, то в кутку можна знайти слід від листя салату або корінь моркви, який застряг між сходами.
Not to worry, I've learnt my lesson. I've just returned from the shop. Bags full of bread, rice, pasta, frozen chips, crackers, pretzels, and cakes. That's right, nothing but carbohydrates from here on out. Carbs would never hurt me.	Нема чого хвилюватись. Я засвоїв свій урок. Щойно повернувся з магазину з повними торбами: купив хліб, рис, макарони, заморожені чіпси, крекери, кренделі та тістечка. Все вірно – з цього моменту тільки вуглеводи. Вони ніколи не зашкодять.

https://flashfictionmagazine.com/blog/2022/03/30/viva-la-vegetation/?utm_source=ActiveCampaign&utm_medium=email&utm_content=Flash+Fiction+Magazine+Weekly+for++TODAY&utm_campaign=FFM+RSS+Weekly+Campaign&vgo_ee=4whehi1bMa96bhZblYWL9w%3D%3D